

**Vereniging
Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

Reünie pagina 4
ALV pagina 5

**Nieuwsbrief
24e jaargang nr. 77 - Februari 2024**

Sociale Zorg

Voor ACUTE hulp en NOODOPVANG
bel je met Veteranen Loket 088-334 00 00

Neem contact op met één van onze hieronder vermelde leden voor inlichtingen

Peter Beers	0517-413 506	beers.p@hotmail.com
Gorrit van Berkum	0516-850 186	gtvberkum@quicknet.nl
Ad Bouterse	0224-215 621	ad.bouterse@hetnet.nl
Adrie Poortvliet	0118-463 259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Jan Wouters	073-6212 997	Ja.wouters@planet.nl

LANDELIJK VETERANENONDERSTEUNERS NETWERK

24 uur per dag bereikbaar gedurende 7 dagen in de week

NOORD	Groningen, Friesland en Drenthe	06-2343 9756
OOST	Gelderland, Flevoland en Overijssel	06-1318 3687
WEST	Noord-Holland, Zuid Holland en Utrecht	06-2341 4758
ZUID	Zeeland, Brabant en Limburg	06-2346 2736

Coördinatie binnen de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen
Jaap van Hensbergen
06-5319 9548
hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Van de voorzitter.

Sobats

Zoals altijd met de eerste nieuwsbrief die elk jaar in februari bij U binnenvalt komen mijn welgemeende goede wensen voor allen in 2024 als mosterd na de maaltijd. Maar ik hoop uit de grond van mijn hart dat het U allen goed gaat in 2024.

Wij staan weer voor een nieuw verenigingsjaar. Een jaar dat zoals het er nu naar uitziet niet het makkelijkste jaar gaat worden.

Dit behoeft natuurlijk enige uitleg.

Op 10 januari 2024 hebben wij onze 1e bestuursvergadering gehouden waarbij het grootste deel gewijd was aan de financiële situatie van onze vereniging. Die wordt is niet al te minder rooskleurig. Oorzaak daarvan is de terugloop van het aantal leden en meer opzeggingen met als direct gevolg minder inkomsten. Willen wij als vereniging nog enige jaren blijven bestaan dan moeten we ter verbetering van de financiën een kosten baten analyse toepassen. Op dit moment ziet het bestuur zich genoodzaakt uitgave beperkende maatregelen te nemen. Wij nemen per direct al maatregelen tot bezuinigingen. Wij gaan ons richten op de kernactiviteiten van de vereniging, wat inhoud dat we niet meer deelnemen aan alle herdenkingen en bijeenkomsten. Dat levert besparing op van reiskosten en kosten voor kransen en/of bloemstukken. Onze nieuwsbrief is een forse kostenpost. Die moet behouden blijven daar zijn we het allemaal over eens. Mogelijk moeten we een andere vorm ervoor kiezen. Meer digitaal bijvoorbeeld. Onze penningmeester gaat vooralsnog in overleg met de drukker om te bezien of er dit jaar al vermindering mogelijk is.

In verband met de uitgaven en vermindering van inkomsten gaat het bestuur voor de komende jaren een beleidsplan organisatie maken. We plannen hiervoor, later dit jaar, "een dag op de hei" zoals dat zo mooi heet, waarbij ook de kennis van een eindigende organisatie, van onze beschermheer zal worden ingeroepen.

Tot zover wat ons zoal bestuurlijk bezig houdt.

Belangrijk mannen, meldt je aan voor onze reünie op 17 en 18 april. Het aantal aanmeldingen laat tot heden te wensen over. Ook voor onze Algemene Ledenvergadering op woensdag 5 juni geldt deze oproep. Het bestuur is voornemens enkele zaken aan U voor te leggen waarbij wij de steun en stem van zoveel mogelijk leden nodig hebben.

Met veteranen groet,
Uw voorzitter Rinus Leijts

Inhoudsopgave

Van het bestuur	pag. 3 t/m 10
Wij gedenken / Welkom aan onze nieuwe leden	pag. 3
Uitnodiging Reünie 2024	pag. 4
Uitnodiging Algemene ledenvergadering	pag. 5
Bevrijdingsdefile Wageningen 2024	pag. 6
Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden	pag. 8 t/m 23
Verkenningvluchten bij Kaimana met Cessna vliegtuigen van de RK Missie?	pag. 8 t/m 9
“Ik dacht, laat ik dan ook maar iets van mijn dienstitijd maken.”	pag. 10 t/m 16
“Ik had een vrij zelfstandig leventje.”	pag. 17 t/m 20
Bladeren	pag. 21 t/m 22
Witte Anjerprijs 2024	pag. 23
Aantal leden per jaar	pag. 24

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

N. Bakel	Eindhoven	20 mei 2023
N. Kramer Freher	Teteringen	31 mei 2023
L. Kerkhaert	Hulst	7 juni 2023
J.C.M. van Vliet	Kleef	14 juni 2023
W. Verhees	Helmond	17 juni 2023
G.J. Kock	Beverwijk	23 september 2023
M.J.J. van der Lubbe	Amsterdam	24 september 2023
H. Brink	IJsselmuiden	4 november 2023
H. Kleine	Hoogeveen	8 november 2023
H. Varkevisser	Brunssum	9 november 2023
G.J. Hutten	Veenendaal	4 december 2023
W. de Vries	Marum	5 december 2023
Prof. Dr. W.J. Oosterveld		Amsterdam
J.P.M. Linssen	Montfoort (L)	12 december 2023
Ch. Smit	Papendrecht	12 december 2023
W.J. Ermers	Mill	14 december 2023
A.J. Heijne	Uitgeest	22 december 2023
W. Drost	Meppel	24 december 2023
T.L. Groenendaal	Wormerveer	
W. Mackus	Nederweert	
T.H. Visser	Woerden	
T. Draaijer	Bolsward	1 januari 2024

Uitnodiging reünie 2024

Locatie:

Luitenant Kolonel Tonnet kazerne
Eperweg 141
8084 HE 't Harde

woensdag 17 april en **donderdag 18 april** 2024

Toegang tot de reünie voor een lid van de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen met één partner of één begeleider is gratis. Veteranen Nieuw-Guinea die geen lid zijn van de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen betalen voor de deelname aan de reünie €20

17 april (woensdag)

zijn in het bijzonder militairen van het 6e Bataljon Infanterie welkom

18 april (donderdag)

zijn militairen van alle krijgsmacht onderdelen,
die in Nederlands Nieuw-Guinea dienden, welkom

Wilt u de reünie bezoeken dan dient u zich beslist vooraf aan te melden.

We verzoeken u dit z.s.m. te doen! Wacht s.v.p. niet tot het laatste moment. Afzeggen kan altijd.

Voor de toegang tot de kazerne en de inkoop voor de keuken (aantal lunches) dienen we beslist uw naam, adres en mogelijk mailadres te weten.

Hoe kunt u zich aanmelden?

Per Mail:

info@vnngm.nl of mailvnngm@gmail.com

Per brief:

Adres VNNGM p/a Jaap van Hensbergen, Ravelstraat 4, 6815 HB ARNHEM

Telefonische aanmelding is helaas niet mogelijk

Vermeld in deze brief of mail:

1. Uw naam, adres, postcode en plaatsnaam
2. Uw komst met of zonder partner of begeleider
3. De dag van uw komst (woensdag 17 april of donderdag 18 april)

Inschrijving sluit 23 maart 2024

Na uw inschrijving ontvangt u tijdig nadere informatie.

Als door onvoorziene omstandigheden de reünie geen doorgang kan vinden krijgt u bericht.

Eventuele verhindering uiterlijk 5 april 2024 melden.

Als u niet op de lijst van deelnemers voorkomt kan de wacht u de toegang tot de kazerne weigeren. Neem daarom Uw veteranenpas, paspoort of ID kaart mee. Meld uw komst beslist voor 23 maart 2023 per mail of brief

Bestuur VNNGM

Uitnodiging voor de Algemene Ledenvergadering VNGM

ALV

Datum 5 juni 2024

Aanvang 11.00 uur.

De vergadering wordt gehouden in

ECHOS HOME Schaarsbergen/Arnhem

Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen

Parkeren: Bij Echos Home is voldoende gratis parkeergelegenheid.

Vanaf Centraal Station Arnhem bereikbaar met buslijn 9.

Aanbevolen vertrektijd Station Arnhem Centraal 10.18 uur en aankomst halte Viersprong (in de directe nabijheid van Echos Home) om 10.49 uur

Agenda

- Opening door voorzitter Rinus Leijs.
- Vaststelling agenda.
- Vaststellen notulen ALV 14 juni 2023
- Ingekomen stukken en mededelingen.
- Vaststellen van het algemeen jaarverslag/financieel verslag 2023.
- Bevindingen kascommissie over boekjaar 2023
- Verlenen van décharge aan het bestuur voor het gevoerde beleid 2023
- Benoeming kascommissie voor het boekjaar 2024 Ad Bouterse is aftredend.
- Bestuursaangelegenheden
Bestuur gaat zich beraden over toekomstige werkwijze in de komende jaren i.v.m. het teruglopende aantal leden van de vereniging en de financiële mogelijkheden. Reunie, Nieuwsbrief, Veteranen dag, Papoea Strijders herdenking Bronbeek en Wageningen zijn hiervoor de onderwerpen.
- Het bestuur vraagt mandaat om vanaf 2025 op grond van het in agenda-punt 9 genoemde beraad, eventueel een contributie verhoging door te voeren tot een bedrag van maximaal € 20, om de (financiële) toekomst van onze vereniging zeker te stellen.
- Mededelingen Veteranen dag zaterdag 29 juni in Den Haag
- Nagekomen agenda punten
- Rondvraag en sluiting

Aansluitend lunch

U kunt deelnemen aan een gratis, eenvoudige lunch.

Wilt u van deze lunch gebruiken dan dient U dat wel voor 15 mei te melden.

s.v.p. opgeven voor deelnemen lunch ALV:

per email: info@vnngm.nl.

eventueel per brief: VNGM, p/a Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem

De verslagen genoemd in de agendapunten 3 en 5 zijn ter vergadering beschikbaar. Als U dat wenst kunnen de stukken na 15 mei worden opgevraagd.

Bevrijdingsdefile Wageningen 2024

Opgeven voor deelname bij:

Rinus Leijs

Mail: m.p.leijs@gmail.com

Telefoon: 06-22446271

Vermelden:

- Ik loop wel/niet mee
- Ik wil in een voertuig plaatsnemen
- Ik wil wel/niet een parkeerkaart
- Aantal personen

1. Echos Home Den Helder

Schapendijkje 8
1782 TG Den Helder
Gastvrouw: Petra Sablerolle
0223-655 066
denhelder@echos.nl

2. Echos Home Havelte

Johannes Postweg 5
7973 JB Darp
Gastheer: Han Mennink
0521-341297
havelte@echos.nl

3. Echos Home Ermelo

Leuvenumseweg68
3852 AS Ermelo
Gastvrouw: Marieke van de Goor
0341-552830
ermelo@echos.nl

4. Echos Home Harskamp

Otterloseweg 12a
6732 BS Harskamp
Gastvrouw: Lucy Borgers
0318-453060
harskamp@echos.nl

5. Echos Home Schaarsbergen

Deelenseweg 28
6816 TS Schaarsbergen
Gastheer: David Mammen
026-4430487
schaarsbergen@echos.nl

Stichting ECHOS homes is een professionele welzijnsorganisatie die oog heeft voor het welzijn van militairen, veteranen en hun thuisfront en initiatieven ontplooit om het welzijn van hen te bevorderen, in binnen- en buitenland

6. Echos Home Rotterdam

Toepad 110
3063 NJ Rotterdam
Gastheer: Ad Muilwijk
010-2429910
rotterdam@echos.nl

7. Echos Home Oirschot

Eindhovensedijk 33
5688 GN Oirschot
Gastheer: Roel Willemsen
040-2904515
oirschot@echos.nl

8. Echos Home Baan 41

Winsenerstrasse 1
29303 Bergen Hohne
Gastheer: Johnny Puister
06-82387098
Baan41@echos.nl

9. Echos Mobiel

Quellenweg 12
47638 Straelen, Dld
Gastheer: Johnny Puister
0049-1752401474
mobiel@echos.nl

10. Echos Home Litouwen (eFP)

Gastheer: Johnny Puister
06-82387098
mobiel@echos.nl

Verkenningvluchten bij Kaimana met Cessna vliegtuigen van de RK Missie?

door Gerard Casius

Vloog een Luchtmacht vlieger vanaf het Utarom vliegveld bij Kaimana verkenningvluchten op een Cessna van de RK Missieluchtvaart om een onvindbare Indonesische para-infiltrantengroep te lokaliseren??

Uit Kon. Landmacht bronnen komt het verhaal dat de commandant van de 22e Infanteriecompagnie, de KL Majoor T.A.M. van de Vaart, een Cessna 180 vliegtuig van de missie-vliegerij "leende" (vorderde) en met een KLu vlieger van de op Utarom gestationeerde straaljagers verkenningvluchten maakte bij Kaimana en Fakfak om een groep geïnfiltreerde Indonesische para-commando's op te sporen in het oerwoud. Dit zou gebeurd zijn in de periode rond de eerste week van juni 1962.

foto via KLu-NNG -Veteranen fotocollectie

Foto 1, hier bijgevoegd, zou de Missie-Cessna met registratiekenmerk JZ-PTG tonen op het vliegveld Utarom bij Kaimana, na terugkeer van zo'n verkenningvlucht.

Sisnodo bleef overigens onvindbaar en toen hij na het staakt het vuren in augustus 1962 voor de dag kwam, bleek dat hij wekenlang met zijn Banteng Raiders Diponegoro parachutisten vanaf de nabijgelegen bergrug onze activiteiten op het vliegveld had zitten bekijken. Dit was overigens conform zijn orders, namelijk Nederlandse troepen binden in het oerwoud en verder blijven wachten totdat de grote aanvalsoperatie Djajawidjaja van start zou gaan.

Cessna 180 JZ-PTI op Kaimana met KLu Hunterpersoneel

foto Klaas Bloem

Foto 2 is ook gemaakt op het Utarom vliegveld bij Kaimana door KLu-veteraan Klaas Bloem, maar toont een andere Missie Cessna, namelijk de JZ-PTI. Op deze foto zijn, van links naar rechts, te zien een landmacht kapitein, een Hunter technicus in "tropentenu", daarachter waarschijnlijk de burger-Cessnapiloot, en een KLu Huntervlieger. Misschien betreft het hier een andere verkenningvlucht.

Missie-Cessna JZ-PTI aan de Wisselmeren

foto J. van Overbeeke via G. Tornij

Als iemand van onze lezers iets meer weet over deze verkenningvlucht(en), dan graag bericht naar de redactie of naar gjcasius@gmail.com. Bedankt!

door Ed van Tuijl

's Gravenzande - Wat is de Nieuw-Guinea vlag toch vaak een gemakkelijk herkenningspunt. Want ook als we de straat van Gerard Kortekaas inrijden wappert een eind verderop de Morgenster ons al vrolijk tegemoet. We kunnen een glimlach niet onderdrukken. "Ja", legt hij uit als we hebben aangebeld. "Tijdens bijzondere dagen of gebeurtenissen die met mijn Nieuw-Guineaverleden te maken hebben, steek ik deze vlag uit. Ons interview vind ik zo'n bijzondere gebeurtenis. Vandaar."

Trouwens, in huize Kortekaas wordt ook door echtgenote Toos, een dochter en een kleindochter, rekening gehouden met ons bezoek. De koffie doen ze nog even mee. Maar dan vertrekken ze. Zo kunnen 'de mannen' in alle rust over Nieuw-Guinea praten.

Op de tafel zien we allerlei naslagmateriaal. Zelfs een prachtig eigen geschreven boek over zijn diensttijd. In kleine oplage uitgegeven voor de naaste familie.

Kortom, goed voorbereid steekt hij van wal.

"Ik moest me melden in Breda. In de Seelig kazerne. Het onderdeel LUA. De VELD artillerie. Vandaag de dag allang geen militaire kazerne meer. Maar in 2002 ben ik er met mijn vrouw voor het eerst een keer terug geweest. Toen ik aan de wacht bij de poort vroeg of ik de kazerne nog eens mocht bezoeken antwoordde hij: "Dat moet je aan die officier vragen die daar komt aangefietst. De luitenant keek eerst wat moeilijk maar toen ik mijn veteranenpas liet zien, ging hij overstag. We waren welkom. Ik was voor het eerst terug in, zoals wij het noemden, Hotel Seelig.

In de laatste week van onze opleiding als rekrut kwam een voorlichter ons vertellen over Nieuw-Guinea. Aan het eind van zijn verhaal vroeg hij of er jongens waren die daar wel heen wilden. Ik dacht bij mezelf. Gerard, je hebt nog zo'n 16 maanden voor de boeg. Laat ik dan ook maar iets van mijn diensttijd maken. Ik ga gewoon een jaar naar de tropen.

Met mij staken er nog zo'n man of tien hun hand op. Maar uiteindelijk bleven er drie over die daadwerkelijk gingen.

Nadat ik in Breda de vervolgopleiding van twee maanden had afgerond, ging ik naar de legerplaats Ossendrecht. Die enorme LUA kazerne. Allemaal grote gebouwen op een rij. In een van die gebouwen was de kamer voor de groep die naar Nieuw-Guinea ging. Dat waren niet alleen kanonnières maar ook chauffeurs en verbindingsmensen."

In Ossendrecht kregen Gerard en zijn maten de nodige voorlichting over Nieuw-Guinea. In hun dagelijks soldatenleven hielden zij zich vooral bezig met exercitie, het lopen van dagmarsen en het uit elkaar halen en weer in elkaar zetten van een afweergeschut. In hun geval een Bofors. Een mobiel Zwitsers kanon. Niet alleen demonteren maar ook veel poetsen. Ook met een man of

zes als straf met dat kanon om de garagegebouwen rijden. Wat best wel een hele klus was.

"Daar werd je bepaald rustig van", grinnikt Gerard. "In de laatste week Ossendrecht gingen we met ons kanon, een 40L70, achter de vrachtwagen gekoppeld, helemaal naar Den Helder. Daar kon worden geoefend in het schieten op een zak die achter een vliegtuig hing.

Niet zonder risico voor de piloot. Zo geoefend waren we immers nog niet. Maar voor je schoot moest je met je voet een knop indrukken. De wachtmeester die toezicht hield bleef, als hij het niet vertrouwde, zodanig opgesteld staan dat de schutter niet bij die knop kon komen."

Hij pakt er een huls van een 40L70 kogel bij. Een enorme huls. "Kijk met zo'n projectiel wil je als piloot liever nooit geraakt worden. Dus ik begreep al die voorzorgsmaatregelen wel."

Op 4 augustus vertrekt onze hoofdpersoon naar Nieuw-Guinea. Hij had bijna vier weken moeten wachten tot er in het vliegtuig een plek voor een militair beschikbaar was. Met in zijn plunjezak een extra pakket voor een 'ouwe tropen stomp' die ging repatten.

"Dat bleek burgerkleding te zijn. Ze hadden ons bij vertrek gevraagd wie nog wat ruimte had. Die van mij zat nog niet zo vol. Dus ik dacht, laat ik mijn hand maar opsteken.

We vlogen via de Noord naar onze eindbestemming Biak. Mijn Nieuw-Guinea periode was begonnen. De eerste week zat ik, nog altijd wat onwennig, op mijn kamer tot me werd verteld dat ik bij de commandant, Kapitein Dieleman, moest komen. Ik denk, wat zou ik gedaan hebben dat die man mij wil spreken. Dat werd snel duidelijk. Hij zegt: "Kortekaas, hoeveel lopen heeft een kanon?"

Ik antwoord: "Eén, natuurlijk, Kapitein."

"Nee, fout," zegt ie. "Wij hebben hier ook kanonnen met twee lopen. Ik plaats je nu over naar het Bofor peloton. "Dan ga je er zelf mee leren schieten."

Dat werd dus mijn kamer waar ik, normaal gesproken, een jaar zou verblijven.

Mijn slapie was Klaas de Boer. Een van de verbindingsmensen."

Zo begint het dagelijks leven van Gerard op Biak. Oefenen met het luchtafweergeschut, je kast netjes op orde houden, poetsen en andere bezigheden.

**Roeien met opgeknapte prauw.
Samen met Harry van Eerd**

's-Middags in het begin nog proberen actief bezig te zijn, maar net als al die andere jongens al snel lekker twee uur op je nest liggen.

Normaal gesproken ook wachtlopen op zijn tijd. Maar Kortekaas is een bofkont.

Op de lijst voor het wachtlopen is blijkbaar zijn naam om de een of andere reden

niet genoteerd. Hij wordt nooit ingedeeld. Prima zo. Gerard houdt wijselijk zijn mond.

"Oefenen", zo vervolgt hij, "deden we vaak op de zogenoemde 'Jappenstrip'. Daarvoor reden we met een drietonner naar het marine-vliegveld Boroekoe. Halverwege de landingsbaan moesten we dan wachten tot we een seintje van de verkeerstoren ontvingen dat we over konden steken. Dan nog driehonderd meter de bush in en dan kwam je bij een open terrein dat je met de nodige fantasie als een vliegveldje kon beschouwen. Daarop stond een dubbelloops geschut opgesteld. Niet mobiel. Het stond op een betonnen onderstel. Het kanon was afgedekt met een groot zeil. Ook nog een zeil over de lopen. Tijdens mijn eerste oefening kreeg ik opdracht om dat zeil van de twee lopen af te halen. Nou stond er na een tropenbui altijd een grote plas water op. Ook toen ik die lopen omlaag wilde trekken. Kortom, zeiknat en de nodige lol bij de andere jongens. Dit bleek een bekende vuurdoop voor elke baroe te zijn."

Gerard in Sorong, wachtend op het pontje naar Doom.

Gerard verhaalt in zijn boek over het dagelijks leven op de kamer van het bofors peloton.

"Wij zaten in totaal met zo'n 29 man op deze kamer. Er stond een zogenaamde droogkast. Om je burgerkleding in op te bergen. Dat werd dan niet aangetast door het vocht en zo kon die kleding bij het repatten weer gebruikt worden. Maar ja, er gingen maar zes tot acht hangers in. Dus je moest er wel heel vroeg bij zijn. Kon jouw pak er niet meer bij dan moest je elders maar een oplossing zoeken. Ik

weet niet meer waar ik mijn kleren had opgeborgen. Ik heb mijn pak in ieder geval nooit meer teruggezien. Het leven bestond natuurlijk vooral uit het oefenen met de Bofors. Daarnaast ook schietoefeningen met ons persoonlijke wapen. Een karabijn. Dat gebeurde op de schietbaan nabij de Waterbasis. Zo heette het zwembad achterin op het kazerneterrein.

Het vrije leven, lak aan de kledingvoorschriften.

Het middageten was te doen. Behalve als ze er schapenvlees uit blik bij deden. Dat vond ik niet echt geslaagd. Twee keer in de week kregen we Hollandse aardappelen. Op die dagen hadden ze aardappelschillers nodig. Dan werd er omgeroepen of iedereen die geen actieve dienst had mee wilde komen schillen.

Dan moest je komen opdraven met je mes of je bajonet. Niet echt handig om snel te schillen.

Dan lag daar zo'n grote berg aardappelen op je te wachten. Na een maand in het ruim van een schip te hebben gelegen was bij veel piepers het rottingsproces al ingetreden.

Op het kazerneterrein lag ook een voetbalveld waar de luchtmacht, de infanterie en de marine en soms Papoea-elftallen elkaar fanatiek bestreden. Ik weet nog dat een elftal mariniers, omdat ze een wedstrijd tegen de infanterie hadden verloren, de andere dag strafexercitie moesten doen.

In de eerste maanden dat ik op Biak zat, kon je op de zondagen deelnemen aan uitstapjes in de omgeving. Naar kampong Saba of naar de Jappengrotten. Dan stonden er bussen klaar. Naar Saba ben ik wel eens mee geweest. Was toch nog ruim 'n uur rijden. Ook de grotten heb ik bezocht."

Oefening met dubbelloops Bofort 40/60

Gerard vertelt dat je altijd goed aan je gezondheid moest denken. Bijvoorbeeld regelmatig je sokken uitspoelen. Anders kreeg je gegarandeerd 'lemkakken'. Vrij vertaald, zwemmersezeem. En oppassen voor ringpier en karangoren.

"We hebben ook op Biak oefeningen gehad met het schieten op een zak die achter een vliegtuig hing. We hadden ons geschut net buiten de poort opgesteld. In de richting van de zee. Maar na een paar schoten hield de piloot het voor gezien. Hij kwam niet meer voorbij. Later hoorden we dat de man het toch te gevaarlijk vond. We schoten veel meer richting het vliegtuig dan naar de zak, meende hij.

Of er ook ontspanning was? Nou niet overdreven. Voetballen, zwemmen en naar de openlucht bioscoop. Maar je kon bijvoorbeeld naar Biakstad. Daar had je wat eethuisjes. We zaten in een marine kazerne. Dus je ging niet de poort uit. Je ging de wal op. Je haalde bij de wacht een walpasje.

Soms als het druk was werd je opgesteld dat noemden ze 'sloepsgewijs'. Je ging zogenaamd met een sloep naar de wal. Verder had je het over 'alle hens' en op appél noemde men 'baksgewijs'. In het begin vond ik het allemaal maar wennen."

Zwengroep bij de Waterbasis.
Gerard uiterst links.

Als hij vertelt over de komst van de eerste negen Neptunes vertelt Gerard over een gebeurtenis, waar hij getuige van was, die diepe indruk op hem maakte.

"Dat was de crash van zo'n Neptune. Overigens prachtige vliegtuigen. Met onder aan het toestel een geschutskoepel en met twee propellermotoren en twee straalkraketten.

Het gebeurde op 11 mei

1962. Wij bemanden een stelling op Boroekoe naast de landingsbaan. Plotse-ling zie ik een Neptune aankomen die de landing had ingezet. Maar de raket-ten zag ik niet meer hangen. Dat was al een teken dat er iets loos was. Later hoorden wij dat bij het opstijgen brand in een van die raketten was waarge-nomen. De piloot besloot de raketten af te werpen en een noodlanding uit te gaan voeren. Net nadat het toestel was geland, maakte het vliegtuig een plotselinge draai, schoot van de baan af en kwam in een droge afwaterings-sloot terecht. Dat gebeurde allemaal vlak voor onze ogen. Een enorme ravage. Het toestel was zwaar beschadigd. Maar door deze sloot werd wel voorkomen dat het vliegtuig niet het platform bereikte waar nog een Neptune geparkeerd stond. Dat zou het einde van twee toestellen hebben betekend."

Het speelt zich allemaal af in de periode dat er aan de hele zuidkust paralan-dingen zijn. De tijd dat ook op Boroekoe de stellingen constant bezet zijn. Gerard: "Op een gegeven moment maakte ik promotie van soldaat eerste klas naar korporaal.

Vooraf belangrijk voor je inkomen. Dat werd nu 184 Nieuw Guinese guldens per maand.

Intussen waren er vanuit Holland schepen onderweg met hulptroepen. Ook Lua mensen. Op Jefman, het vliegveld van Sorong, moest luchtafweer komen. Aangezien de nieuwkomers nog best onwennig waren, besloot de legerleiding dat vanuit Biak zo'n 50 mensen met ervaring moesten worden overgeplaatst. Ook ik zat bij die groep. Dat was in juni.

Twee oude 40L60 stukken werden uit de mottenballen gehaald. Die hebben we helemaal schoon moeten maken waarna ze op de klep LCT 9607 werden getakeld. Zo vertrokken we richting Jefman.

Ineens realiseerde ik mij dat ik nu richting de vijand ging.

Bij Jefman aangekomen was het nog best lastig om de kanonnen te lossen. Het schip bleef tien meter voor het strand liggen. Er zat niets anders op dan de Bofors met mankracht door het water op de kant te duwen. Dat werd een hele klus. Maar goed het lukte. De twee stellingen werden aan het begin en het eind van de startbaan opgesteld. We waren nu onderdeel van het 940ste. De tent nabij het geschut werd mijn nieuwe verblijfplaats. Binnen zo'n zes of zeven tampatjes. En tot opbergkastjes omgebouwde munitiekisten. Het was

21 juni. Snel repatten had je allang uit je hoofd gezet.

Op Jefman moesten we nu vanaf de stelling gaan waarnemen of er vreemde vliegtuigen in aantocht waren. Gelukkig nooit een waargenomen.

Om de stelling bouwden we een aarden wal. Die mocht echter niet te hoog worden want dan kon er met het kanon niet goed geschoten worden. Dus zo veilig was het allemaal niet. Je stak met je lichaam een halve meter boven die wal uit. Kortom, een ideale schietschijf.

Wat we nu verder dagelijks deden. Nou, veel zwemmen, kaarten, en veel op je nest liggen als je geen wacht had. Een van de jongens had een oude prauw op de kop getikt. Die hebben we helemaal opgeknapt en weer vaarklaar gemaakt. Dus nu konden we ook een eind gaan roeien. Maar een paar weken later was de prauw verdwenen. De eigenaar zal hem wel teruggepikt hebben."

Na 15 augustus verandert ook het leven van Lua mensen behoorlijk.

"Dat kun je wel zeggen.

Wij hoefden ons kanon niet meer te bemannen. We bleven er wel nog een paar weken in de tent bivakkeren. Toen moesten we verhuizen naar een barak vlakbij de verkeerstoren.

Nu brak de tijd aan dat we de stelling moesten opruimen. Al die onderdelen, de munitie, noem maar op,

werd in zee gedumpt. Ik heb de slagpin in mijn zak gestoken en als souvenir mee naar Holland genomen. Op het laatst zijn we nog verhuisd naar Sorong zelf. We sliepen nu in de leegstaande woningen van de vertrokken medewerkers van de oliemaatschappij.

Begin oktober was het dan eindelijk de tijd om te repatten. In mijn geval niet met het vliegtuig. Nee, wij gingen met de boot terug.

Ons schip was de Seven Seas. Oorspronkelijk een Australisch troepentransportschip. Maar later omgebouwd tot een gewoon passagiersschip.

We scheepten in met ruim duizend man. Dat waren 750 infanteristen en 296 jongens van de artillerie.

Ook weer een belevenis. Na drie dagen varen bleek dat de kapitein zich behoorlijk had verkeken op ons bierverbruik. Tot Singapore ging het bier op rantsoen. Pas daar kon worden bijgetankt.

In het toen Franse Djibouti werd voor het eerst aangemeerd. We konden aan wal. Wel werd gewaarschuwd dat we beslist niet in de Arabische wijk mochten komen. We werden daarom ook steeds in de gaten gehouden door soldaten van het Vreemdelingen Legioen. Natuurlijk maakte dat verbod je extra nieuwsgierig. Maar och, zoveel was er op de wal niet te beleven."

Via het Suezkanaal wordt op 5 november Rotterdam bereikt. Daar staat de vader van Gerard hem op te wachten met een gehuurde auto plus chauffeur.

De gecrashte Neptune.

(Foto: Instituut voor Maritieme Historie)

Thuis is een grote erehaag gemaakt. Welkom Thuis.

Thuis is het tuindersbedrijf van zijn vader. Voor hij in dienst moest werkte hij bij pa. Net als zijn vier broers, trouwens. Daar gaat hij ook weer aan de slag. Gerard: "maar na een tijdje besepte ik dat met de invoering van gasverwarming in de kassen, er heel veel lassers nodig zouden zijn. Dus ik ben een lascursus gaan volgen en ging in dienst bij een bedrijf dat die verwarming installeerde.

Tot aan mijn pensioen. Man, ik heb in mijn leven honderden kilometers buis aan elkaar gelast."

Samen met Toos krijgt hij twee dochters en ze worden opa en oma van vijf kleinkinderen. Een hoogtepunt in hun leven is ongetwijfeld de reis terug naar Nieuw-Guinea in 1998.

"Dat was heel bijzonder", beaamt Gerard. "Vooral omdat toen 'mijn' Biak en 'mijn' Jefman nog goed herkenbaar waren. Biak was in grote lijnen nog hetzelfde. Op Jefman was de baan wat langer, de verkeerstoren iets uitgebreid. Maar ook de grote hangaar, stond er nog. Al was die behoorlijk verroest. Toen we op Biak gingen landen kreeg ik ineens een brok in mijn keel. Je rook weer die typische Nieuw-Guinea lucht. Ik was weer terug. Het voelde heel belangrijk.

Ook voor Toos, trouwens. Zij zag nu met eigen ogen het land waarover ik zoveel had verteld. Ze kon zich nu een veel betere voorstelling maken van mijn verhalen.

Terugkijkend op Nieuw-Guinea was het een periode die ik niet graag gemist zou hebben.

Het idee om wat van mijn dienstitijd te maken, was een heel goed besluit"

door Ed van Tuijl

Poeldijk - Toen wij aan de zuidkust van Nieuw-Guinea nog geen last hadden van veelvuldig neerdalende Indonesische parachutisten en we dus nog in betrekkelijke rust richting onze repat datum gingen, gloorde er rond je tiende maand, dus als je zo'n beetje 'n super poepie ouwe tropenstomp werd, de mogelijkheid om een week verlof op te nemen. Dan mocht je zelfs naar Hollandia. Een weekje naar Ifar, om precies te zijn. Maar dat weekje was aan de zuidkust, na april 1962 al lang niet meer mogelijk. Daar had niemand het meer over 'n week verlof. Althans, uw verslaggever heeft het genoeg in ieder geval niet meer mogen smaken. Op weg naar ons interview met Ben de Winter moeten we daaraan denken. Ben bracht zijn Nieuw-Guinea tijd namelijk in Ifar door.

"Een hele rustige tijd," zegt hij. "Kort na aankomst vroegen ze me of ik in het KMT wilde gaan werken. Het katholiek militair tehuis. Dat leek me wel wat. Dus ik zei ja.

Kortom, in mijn geval geen zware patrouilles in de bush. Terugblikkend moet ik zeggen, ik had een vrij zelfstandig leventje. Nooit te veel last van corrigerende officieren dan wel onderofficieren."

Ben was van 61-5 en moest zich melden aan de poorten van de Tapijn kazerne in Maastricht.

"Ja, in Maastricht werd je best wel behoorlijk afgeknepen. Net als veel andere jongens heb ik heel wat zweetdruppels gelaten op de Sint Pietersberg. En leren schieten op de banen bij Amby.

Ook voor de twee maanden vervolgopleiding bleef ik in Maastricht. Ze gingen me leren hoe je met mortieren om moest gaan. In die tijd hoorde je wel over Nieuw-Guinea. Maar je wist er natuurlijk niet het fijne van. Wat mij betreft was dat aanvankelijk ook niet aan de orde. Maar toen ik na mijn vervolgopleiding naar de parate troepen in Oirschot werd overgeplaatst speelde dat ineens wel.

Ik werd bij de Nieuw-Guinea compagnie ingedeeld. Ik werd gekeurd en mocht op inschepingsverlof. Maar toen viel er een telegram op de mat. Het bleek dat mijn gebit niet voldoende gesaneerd was. Dus het feest ging niet door. Ik werd afgekeurd. Ik kwam nu bij het 17de infanteriebataljon. In de C-compagnie. Maar wat denk je. Een paar weken later moest het hele 17de ook naar Nieuw-Guinea. Dus ik ging alsnog.

Ik heb ze nog wel gewezen op de minder goede staat van mijn gebit. Maar dat bleek ineens geen reden tot afkeuren te zijn. Ook ik moest me voorbereiden op inschepen op de Zuiderkruis.

Amper aan boord hoorde ik dat ze bemanning voor de bar zochten. Dat leek me wel wat dus ik stak mijn vinger op."

Het eerste traject ging naar Curaçao. Ben en zijn maten verbleven in hutten voor een man of zes. De hut van hem lag op, zag maar, de bovenste verdieping.

"Als wij naar buiten keken zagen wij tenminste de zee. Beter dan dat je helemaal onderin het ruim een hut had.

De reis verliep voorspoedig. Op Curaçao hebben we niet al te lang aangemeerd. Ik weet nog wel dat we een rondleiding van de eilandbewoners kregen. Zodoende heb ik best nog wel wat van het eiland gezien. Het was 30 april, Koninginnedag, toen we daar lagen.

Panama kanaal

Daarna via het Panama-kanaal richting Pearl Harbor in Hawaiï. Ik keek m'n ogen uit. Zowat twintig jaar na de aanval door de Japanners. Maar je zag nog altijd getorpedeerde schepen boven het water uitsteken. Ik herinner me ook nog dat we met de Zuiderkruis op een gegeven moment vlak voorbij grote rotsblokken voeren. Daar hebben we nog een stukje op gelopen. Heel bijzonder.

Waikiki Beach

We hebben ook nog een hele dag midden op de oceaan stilgelegen. Ik weet niet wat de aanleiding was. Iets met de Cubacrisis, geloof ik.

Ik draaide intussen rustig mijn bardiensten. Nu, na zoveel jaar, durf ik wel te bekennen dat we tegen de tijd dat de scheepsbar ging sluiten we nog wel eens 'lekbier' schonken. Dat was de eerste helft van het glas vullen met de voorraad gemorst bier. En pas daar bovenop de rest uit de tap. Ach, tegen die

tijd hadden onze klanten al een paar pilsjes op, dus echt merken deden ze het toch niet."

Eenmaal aan de kade van Hollandia verlaat de C-compagnie van het 17de in zijn geheel de Zuiderkruis. Standplaats Ifar.

"Onze commandant", vervolgt Ben, "was kapitein Huizer. Best een fanatiek baasje. Blijkbaar had hij gezien dat ik achter de scheepsbar goed had gefunctioneerd want hij vertelde mij dat er nog een kracht werd gezocht voor het KMT.

Ik had er wel oren naar. Dus zei ja. Zo begon mijn nieuwe taak in de tropen. Samen met een aantal anderen, veelal burgerpersoneel, het militair tehuis runnen. Een sergeant beloofde me na mijn aanstelling, dat hij zou zorgen voor een extra vermelding als ik de dienst ging verlaten. Maar dat is er nooit van gekomen. Overigens was het geen strak militair leven. Slechts één keer moest ik van een sergeant van het KMT terug naar mijn kamer. Hij had gruis onder mijn schoenen gezien. Dat moest ik netjes schoon gaan maken.

De klokkentoren van de kerk

Wat ik dagelijks deed? Nou vooral bedienen achter de bar. Ook de nodige evenementen organiseren. Bijvoorbeeld een bingoavond. Kortom, breed inzetbaar. Koffie, wijn, limonade en bier uitschenken. Patat bakken. Een uitsmijter klaarmaken. De eieren haalden we bij de paters in Sentani. Ik vond het boeiend werk. Je kreeg met veel verschillende mensen te maken. Zelfs gouverneur Platteel, de grote baas in Nieuw-Guinea, kwam wel eens met zijn vrouw een kopje koffiedrinken. Bij het KMT had je ook een katholieke kerk. Een klokkentoren. En een filmzaal. Er was een simpel voetbalveldje waar we wel eens tegen de Papoeaas speelden. Nee, ik had absoluut geen idee dat het wel eens spannend kon worden. Eigenlijk hoorde ik nooit zoveel over een mogelijke invasie. Ik heb in ieder geval nooit in gevechtsbepakking gelopen. Over bepakking

Oefening op de hei in Oirschot.

gesproken. Wij hebben nooit een echte tropenuitrusting gekregen. We hadden gewoon onze Hollandse kleding.”

Na de overdracht gaat ook Ben de Winter en zijn C-compagnie van het 17de repatten. Weer met de boot. Dit keer met de Waterman. En via het Suezkanaal. Dus de terugreis is korter dan de tocht via het Panamakanaal.

“Ik kijk met een bijzondere blik terug op mijn Nieuw-Guinea ervaring”, zegt hij.

“Ook al zijn het dan maar een aantal maanden, het vormt je toch op een bepaalde manier. Ik was in mijn leven vaak genoeg betrokken bij de organisatie van allerlei evenementen. Speciale voetbalwedstrijden, playback wedstrijden, dat soort dingen. Zaken waar ik in Ifar ook mee te maken kreeg.”

In het leven van Ben de Winter zat het overigens niet altijd mee. Met name dat zijn oudste zoon, op tweejarige leeftijd, getroffen werd door een hersenaandoening. Voortaan moesten hij en zijn vrouw door het leven met een gehandicapt kind dat voortdurend aandacht en zorg nodig had.

Ben: “De dokters spraken over een levensverwachting van hooguit zeven jaar. Hij is nu 56. Maar je begrijpt dat ik een groot deel van mijn leven mantelzorgger ben. Dat geldt natuurlijk ook voor mijn vrouw die alweer een aantal jaren geleden is overleden.

Nee, mijn zoon woont niet meer thuis. Maar ieder weekeinde ga ik hem halen en gaan we leuke dingen doen. Gewoon bijvoorbeeld naar de boulevard in Scheveningen. Daar eten we dan wat. Hij kan het zelf niet vertellen. Maar ik zie gewoon aan heel zijn gezicht dat hij geniet. Dat geeft dan toch weer veel voldoening.

Bladeren.

Onze koning Willem Alexander hield in december zijn traditionele kersttoespraak waarin hij ondermeer noemde dat wij leven in een prachtig land. Maar dat dit niet zo vanzelfsprekend is, het vereist van alle mensen moed en inzet, om samen een prettig land te behouden. Dit geldt niet alleen voor heel Nederland maar ook op lokaal, gemeentelijk niveau in onze dorpen en steden waar we leven. Het is al eerder gezegd maar onze rijkdom aan sociaal leven wordt gedragen door de duizenden vrijwilligers. De carnavalsvereniging, kerken, vrouwenclubs, voetbal- en al die andere sportverenigingen, muziek, toneel, historische, dam en schaak, en de "politieke clubjes". Het gaat om het begrip dat we als inwoners van ons mooie land elkaar nodig hebben om samen plezier in het leven te behouden.

De Zuid-Afrikaanse Theologe Sandiswa Lerato Kobe promoveerde op de erfenis van Desmond Tutu. Nobelprijswinnaar Tutu zei ooit: "Er kan geen verzoening zijn in Zuid-Afrika zonder rechtvaardigheid". Helaas is het samen vinden van rechtvaardigheid, ondanks het instellen van een Waarheid- en verzoeningscommissie en UBUNTU (het samen palaveren) niet helemaal gelukt. Tutu had een té westerse bril op gezet. Vergeving moet van mensen zelf komen, niet primair van God. Vergeving is een proces dat mensen doorleven. Wij moeten dan wel zelf de noodzaak inzien dat we tot elkaar veroordeeld zijn en dat we samen het leven voor elkaar prettig moeten maken of dat we elkaar de hel toe wensen.

In de media van vandaag lijkt het laatste helaas te overheersen. Het idee om samen te praten op de Ubuntu manier, lijkt voor mensen een te moeilijke opgave te zijn. Helaas hebben we daarvoor meer dan twintig politieke partijen nodig om de wensen van alle Nederlanders te vangen. Het vervelende is dat bepaalde groepen niet tot een positief, oplossend gericht gesprek kunnen komen. Toch moeten wij nog opgelucht zijn dat veel mensen inzien dat bepaalde partijen programmapunten hebben die een gevaar zijn voor ons mooie land en de toekomst van Europa. De recente geschiedenis laat nog de verwoestende sporen zien van systemen waar mensen, "mensen indelen in: nuttig of geen waarde voor de maatschappij". Het verbaast mij ten zeerste dat 15% van de kerkleden op de PVV hebben gestemd. Ons grote gebod "Heb u naaste lief als U zelf", blijft actueel.

Een mogelijkheid om jongeren samen in gesprek te brengen is de invoering van de maatschappelijke dienstplicht voor vrouwen en mannen. Ik heb de dienstplicht als zeer leerzaam ondervonden. Loyaliteit aan je zelf en de ander kun je leren. Het besef van afhankelijk van elkaar te zijn in Europa en binnen

onze eigen sociale groep is een belangrijke factor om vrede te creëren. Bij het dienen in dienstplicht verband worden jongeren uit hun eigen bubbel gehaald en leren ze samen te werken aan hun toekomst bij defensie of elders. We hebben tekorten bij defensie, zorg, onderwijs, calamiteiten, dus gebruik de kracht van onze jonge generatie. Samen redden zij het hun toekomst te bouwen met een beetje hulp van ons.

We kunnen en mogen SAMEN “een gebroken wereld heel maken”, zoals rab-
bijn Jonathan Sacks dat noemt.
De Hoop en Vertrouwen blijft: IK ZAL ER ZIJN.

Gorrit van Berkum.

WITTE ANJER PRIJS 2024

Is er iemand in jouw omgeving die zich op bijzondere wijze inzet voor veteranen?

Die kun jij nu in het zonnetje zetten! Het is weer mogelijk om nominaties in te dienen voor de Witte Anjer prijs. Deze prijs wordt sinds 2018 uitgereikt door het Nationaal Comité Veteranendag aan mensen die een bijzondere rol spelen in het leven van veteranen.

Je kunt het aanmeldformulier tot 31 maart in vullen.

Vul het formulier zo volledig mogelijk in zodat de jury een goed beeld krijgt van de nominatie. Voeg daarom alle relevante anekdotes, werkzaamheden of steunbetuigingen toe die je verhaal ondersteunen.

De nominatie wordt **beoordeeld** door een jury aan de hand van de volgende criteria:

Aard van de activiteiten: Wat doet iemand precies voor veteranen? Hoe belangrijk, uniek of onmisbaar is dat?

De achtergrond van de genomineerde: Wat valt op aan het verhaal van de persoon? Is de inzet van de persoon onderdeel van haar of zijn werk of is het op vrijwillige basis? Heeft de achtergrond van de genomineerde invloed op de bijdrage die zij of hij levert aan de veteranengemeenschap?

Impact op anderen: de motiverende, stimulerende werking en/of impact die het geven van deze prijs overhandigen aan deze persoon op anderen heeft.

De voordrager: hoe is de nominatie onderbouwd door de voordrager?

Meer informatie over de samenstelling van de jury, beoordelingscriteria en voorwaarden voor de nominaties zijn te vinden op de website van Veteranendag

Web: Nominatieformulier Witte Anjerprijs 2024

De voorzitter zegt in zijn voorwoord dat de omstandigheden het nodig maken om ons als vereniging te beraden over de toekomst. Het is nodig om inkomsten en uitgaven meer in evenwicht te brengen om nog een aantal jaren onze activiteiten te kunnen volhouden.

Het bestuur gaat hiervoor een beleidsplan maken.

Mededelingen hierover zal het bestuur nader toelichten in de Algemene Ledenvergadering van 5 juni van dit jaar.

De aankondiging van de ALV staat elders in deze uitgave

Inzicht in het verloop van het ledental geven we in de bovenstaande grafiek en in het jaaroverzicht 2023 zullen we hier nog nader op in gaan.

Bestuur VNGM

Colofon

De doelstelling van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen 1945-1962 is het bevorderen van de contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw Guinea. Het de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden.

Beschermheer:

Generaal - majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij

Adviseur:

Kolonel L. Habraken b.d.

Voorheen directeur van het Veteranen instituut

Ereleden:

A.S. Poortvliet

H. Willemsen

A. Dielemans †

C. Aarts †

Leden van Verdienste:

J. Peperkamp, H. Vos, A.J. Bouterse, A. Meurs, J.C. van Gils,

E. van Tuijl en D. Breeuwer

Bestuur:

M.P. Leijs voorzitter,

J.H. van Hensbergen penningmeester en redactie Nieuwsbrief

C van Vliet organisatie Reünie

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen.

Mail: info@vnngm.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hiervoor van tevoren door de redacteur schriftelijk toestemming is verleend en de bron duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties en zijn als zodanig beschermd. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur/of redactie weer en zij kunnen daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld. De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 78:
15 Juni 2024**

Vrede maken we samen

Het kunnen leven in vrede en vrijheid is geen vanzelfsprekendheid. Daar moeten we ook vandaag de dag aan blijven werken. Veteranen die tijdens en na de Tweede Wereldoorlog voor onze vrijheden hebben gestreden, verdienen daarom onze waardering. Zij spreken immers uit eigen ervaring over oorlog en conflict. Vandaar dat vfonds, het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg de veteranenreünies mede mogelijk maakt.

Vfonds kan, mede dankzij inkomsten uit loterijen, jaarlijks ruim 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit het verleden, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Deze initiatieven zijn uiteenlopend: van veteranenreünies en films zoals de Slag om de Schelde, tot aan theatervoorstellingen en innovatieve onderwijsprojecten. Verschillende generaties worden zo gestimuleerd zich hier actief voor in te zetten. Wilt u ook bijdragen aan vrede & vrijheid? Kijk dan op [vfonds.nl/steun-ons](https://www.vfonds.nl/steun-ons).

